



Cum văd ochii Domnului – viziunea biblică

Sabat după-amiază

Text de memorat: „_____ Domnului sunt în orice loc, ei ____ pe cei buni și pe cei răi.” (Proverbele 15:3)

Poetul ceh Czeslaw Milosz a scris un poem care începea cu o descriere a unor animale închipuite: iepuri și veverițe care vorbeau și altele asemenea. Ele „au multe în comun cu animalele reale”, scria el, „așa cum noțiunile noastre despre lume au multe în comun cu lumea reală”. Apoi, în încheierea poemului, el scria: „Gândește-te la acest lucru și tremură!”

„Tremură” ar putea fi un cuvânt prea dur, dar este adevărat că mult din ceea ce oamenii gândesc despre lume ar putea fi complet greșit. De exemplu, secole la rând, oameni inteligenți și instruiți au gândit că pământul stă nemișcat în centrul universului. Astăzi, mulți oameni, de asemenea inteligenți și instruiți, cred că ființele umane au evoluat din ceva ce la origini a fost o formă simplă de viață.

Ca ființe umane, niciodată nu privim lumea dintr-un punct de vedere neutru. Întotdeauna o analizăm doar prin acele filtre care au un impact asupra modului în care o interpretăm și o înțelegem. Numim acele filtre „viziune asupra lumii”, și este foarte important să îi învățăm pe tinerii noștri, și chiar pe membrii mai în vârstă ai bisericii, viziunea biblică.

Un profesor de la Universitatea Oxford a lansat o teorie conform căreia nimic – noi, lumea și tot ce e în jurul nostru – nu este real. Noi suntem niște plăsmuiri digitale ale unei rase de extraterestri care dețin niște computere superputernice. Teoria aceasta ridică o întrebare: Care este natura realității? Există două posibile răspunsuri foarte generale, deși numai unul este rațional. Primul: universul și tot ce este în el – inclusiv noi –, pur și simplu există. Nimeni nu l-a creat, nimeni nu l-a format. Pur și simplu este. Este un fapt care nu poate fi explicat și atât. Nu există nici Dumnezeu, nici zei și nimic de origine divină. Realitatea este pur materială, pur naturală. După cum spunea Democrit acum două mii cinci sute de ani (nu este o idee nouă), există doar „atomi și vidul”.

Cealaltă teorie este că universul a fost creat de o ființă divină (sau niște ființe). Acest lucru pare, într-adevăr, mai logic, mai rațional și mai vădit decât ideea că universul există și atât, fără nicio explicație. Această perspectivă include lumea naturală, lumea „atomilor și a vidului”, dar nu se limitează la ea, ci arată spre o realitate mult mai vastă, cu multiple fațete și mai profundă decât perspectiva materialist-ateistă atât de larg răspândită azi.

1. Ce spun următoarele texte despre aceste idei?

Psalmii 53:1 _____

Proverbele 15:3 _____

Ioan 3:16 _____

Isaia 45:21 _____

Luca 1:26-35 _____

În educația creștină, un loc central îl ocupă nu doar faptul că Dumnezeu există, ci și cum este El – un Dumnezeu personal, care ne iubește și interacționează cu noi. El este un Dumnezeu al minunilor care, deși Se folosește de legile naturale, nu este limitat de ele (de exemplu, nașterea lui Isus din fecioară). Un punct de vedere pertinent, mai ales în zilele noastre, când o mare parte din lumea intelectuală învață în mod deschis și în lipsă de argumente viziunea ateistă și naturalistă, pretinzând (în mod eronat) că știința o susține.

De ce, până la urmă, viziunea biblică este preferabilă celei ateiste?

Cu mulți ani în urmă, Gottfried Wilhelm Leibniz, gânditor și scriitor german, a ridicat o întrebare fundamentală: „De ce există ceva în loc de nimic?”

2. Cum răspund următoarele texte la întrebarea lui Leibniz?

Geneza 1:1 _____

Ioan 1:1-4 _____

Exodul 20:8-11 _____

Apocalipsa 14:6.7 _____

Iov 12:7-10 _____

În Biblie, existența lui Dumnezeu este pur și simplu acceptată ca atare. Geneza 1:1 nu începe cu argumente logice (deși există multe) în favoarea existenței lui Dumnezeu. Ea admite pur și simplu existența Lui (vezi și Exodul 3:13,14) și, de la acest punct de plecare – Dumnezeu în calitate de Creator –, Biblia și toate adevărurile revelate în paginile ei dezvăluie acest lucru.

De asemenea, doctrina despre creațiune este fundamentală pentru educația creștină. Tot ce credem noi, creștinii, se bazează pe învățătura creațiunii în șase zile. Biblia nu începe cu o afirmație despre ispășire sau lege, despre moartea lui Isus sau învierea Sa, ori despre a doua Sa venire. Ea începe cu o afirmație despre Dumnezeu Creatorul, deoarece niciuna dintre celelalte învățături nu mai are vreun rost separată de realitatea faptului că Dumnezeu este Creatorul.

Prin urmare, un punct de vedere biblic trebuie să sublinieze importanța doctrinei despre creațiune, pentru că învățătura despre creațiune s-a confruntat cu un asalt frontal puternic în numele științei. Evoluția, care presupune că viața a evoluat încet, fără continuitate și doar la întâmplare pe parcursul a miliarde de ani, nu a făcut decât să năruiască credința în Biblie a nenumărate milioane de oameni. Este greu să ne imaginăm o învățătură mai în antiteză cu Biblia și cu credința creștină, în general, decât evoluția. De aceea, ideea că se poate face cumva ca evoluționismul să se armonizeze cu doctrina biblică despre creațiune este chiar mai rea decât evoluționismul ateist. Nu se poate așa ceva, cel puțin nu fără a lua în derâdere Biblia și credința creștină în ansamblu.

Dumnezeu ne cere să petrecem a șaptea zi din fiecare săptămână a vieții amintindu-ne de creațiune. Ce ar trebui să ne spună aceasta despre cât de importantă este doctrina creațiunii pentru o viziune creștină?

Nimeni nu se poate raporta la lume dintr-o poziție neutră. Un ateu se uită la un curcubeu pe cer și vede numai un fenomen natural. Acesta nu are nicio semnificație decât cea pe care oamenii hotărăsc să i-o dea. Însă cineva care privește la el dintr-un punct de vedere biblic vede nu doar fenomenul natural, interacțiunea dintre apă și lumină, ci și o reafirmare a făgăduinței lui Dumnezeu de a nu distruge din nou lumea prin potop (Geneza 9:13-16). „Cât de mari sunt mila și îndurarea lui Dumnezeu față de făpturile Sale greșite, atunci când așază curcubeul cel frumos în nori, ca un semn al legământului Său cu oamenii! ... A fost planul lui Dumnezeu ca, atunci când copiii generațiilor ce urmau să vină aveau să întrebe ce înseamnă arcul acela frumos care îmbrățișează cerul, părinții lor să le povestească istoria potopului, spunându-le că Cel Preaînalt a făcut arcul curcubeului și l-a așezat în nori, ca o asigurare că apele nu vor mai acoperi niciodată pământul.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 106

Pentru noi, ca adventiști de ziua a șaptea, Biblia rămâne textul de bază pentru credință. Ea ne învață despre punctul de vedere, „filtrul” prin care trebuie să vedem și să înțelegem lumea care poate fi un loc foarte demoralizant și complicat. Scriptura ne ajută să înțelegem mai bine realitatea în care ne aflăm, din care facem parte și din cauza căreia suntem deseori derutați și nedumeriți.

3. Ce adevăruri cuprinse în textele următoare ne pot ajuta să înțelegem mai bine realitatea în care ne desfășurăm existența?

Efesenii 6:12 _____

Marcu 13:7 _____

Romani 5:8; 8:28 _____

Eclesiastul 9:5 _____

Apocalipsa 20:5,6 _____

Ca adventiști de ziua a șaptea, noi aderăm cu fermitate la învățăturile Bibliei, ca adevăr revelat al lui Dumnezeu pentru oameni; ea ne explică multe lucruri despre lume pe care, altfel, nu le-am cunoaște sau înțelege. Prin urmare, întreaga educație creștină trebuie să se întemeieze și să-și aibă rădăcinile în Cuvântul lui Dumnezeu, și orice învățătură contrară ei trebuie să fie respinsă.

Care sunt unele dintre învățăturile Bibliei care contrazic anumite convingeri pe care le au oamenii? De ce ar trebui să aderăm cu credincioșie la Cuvântul lui Dumnezeu?

Oricât de importantă este pentru credința noastră, doctrina creațiunii nu apare singură, mai ales în Noul Testament, ci apare deseori alături și în mod intrinsec legată de doctrina răscumpărării. Și aceasta deoarece, într-o lume căzută, a păcatului și a morții, doar creațiunea nu este de ajuns. Trăim, ne luptăm, suferim (toți) și apoi ce se întâmplă? Murim și sfârșim în cele din urmă nu prea diferit de cadavrele animalelor lăsate pe marginea străzii. Cât de nobilă este realitatea aceasta?

De aceea, avem și doctrina despre răscumpărare, care este la fel de importantă pentru viziunea noastră despre lume. Acest lucru înseamnă că temelia și esența credinței noastre este Isus Hristos, și El răstignit și înviat.

4. Ce ne spun versetele de mai jos despre cine a fost Isus și ce a făcut El pentru noi?

Ioan 1:1-14 _____

În Apocalipsa 14:6,7 citim: „Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evangheliie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!»» Observă că „Evangheliia veșnică” este direct legată de Dumnezeu în calitate de Creator. Când ne dăm seama că Dumnezeul care ne-a creat este același Dumnezeu care, în trup omenesc, a luat asupra Lui pedeapsa pentru păcatele noastre, nu este de mirare că suntem chemați să ne închinăm Lui. Este singurul răspuns care poate veni din partea noastră când înțelegem cum este Dumnezeu.

De aceea, Hristos, și El răstignit, trebuie să rămână centrul a tot ce îi învățăm pe alții – o învățătură care, de fapt, trebuie să cuprindă și cea de a doua venire, pentru că prima venire a lui Hristos nu ne-ar fi de mare folos fără a doua Lui venire. S-ar putea susține din Scriptură că prima și a doua venire a lui Hristos sunt două etape ale planului de mântuire.

Zăbovește-te mai mult asupra gândului exprimat în Ioan 1, și anume că Dumnezeul Creator (Ioan 1:3) a murit pe cruce pentru noi. Ce atitudine determină în noi acest adevăr?

Cu ani în urmă, în Franța se dezbătea problema abolirii pedepsei capitale. Cei care erau pentru i-au cerut lui Michel Foucault, scriitor și filozof, să scrie un editorial în numele lor. Însă el a pledat nu doar pentru abolirea pedepsei cu moartea, ci și pentru desființarea întregului sistem de închisori și eliberarea tuturor deținuților. Pentru Foucault, toate sistemele moralității erau doar proiecții umane, idei omenești puse în aplicare de cei de la putere pentru a controla masele. Prin urmare, aceste coduri morale nu aveau nicio legitimitate reală.

Oricât de extrem ar fi punctul acesta de vedere, este o consecință logică a unei probleme care nu este chiar nouă. Moise a avut de-a face cu ea cu mii de ani în urmă, în Israelul antic: „Să nu faceți dar cum facem noi acum, aici, unde fiecare face ce-i place” (Deuteronomul 12:3; vezi și Judecătorii 17:6; Proverbele 12:15).

Totuși, dacă nu ar trebui să facem ce este bine doar în ochii noștri, fiindcă noi nu suntem suficienți de neprihăniți, sfinți și obiectivi pentru a ști ce este bine din punct de vedere moral, atunci, cum să știm ce să facem? Domnul care ne-a creat ne-a dat un cod moral conform căruia să trăim. Poate că ochii noștri nu văd ce este bine, dar ochii Domnului văd întotdeauna.

5. De ce este necesară Legea lui Dumnezeu?

Deuteronomul 6:5 _____

Marcu 12:29-31 _____

Apocalipsa 14:12 _____

Dacă răscumpărarea ocupă un loc central în viziunea noastră creștină, și Legea lui Dumnezeu, Cele Zece Porunci, trebuie să aibă același loc, după cum am văzut în studiul trecut. La urma urmei, noi suntem răscumpărați din păcat, care este călcarea Legii (Romani 3:20). Evanghelia nu are niciun sens separată de Legea lui Dumnezeu, de aceea Legea este încă obligatorie pentru noi, în ciuda neputinței ei de a ne mântui. De aceea avem nevoie de Evanghelie.

În consecință, educația bazată pe principiile bisericii adventiste trebuie să evidențieze ceea ce Ellen White a numit „perpetuitatea Legii lui Dumnezeu” (*Tragedia veacurilor*, p. 63), care include Sabatul. Dacă educația va ajuta la refacerea chipului lui Dumnezeu în noi, atât cât este posibil în această viață, atunci, în lumina exemplului lui Hristos, Legea lui Dumnezeu trebuie înălțată chiar de la nivelul cel mai elementar al educației, ca fiind codul moral care ne arată ce este cu adevărat drept în ochii lui Dumnezeu.

„Adevăratul scop al educației este acela de a reface în om chipul lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 595. Având acest gând în minte putem înțelege de ce este esențial pentru educația adventistă să adopte un punct de vedere creștin solid. La urma urmei, după cum am observat mai înainte, educația în ea însăși nu este neapărat bună. Oamenii pot să fie instruiți, chiar și la un nivel înalt, în idei și atitudini care sunt în contradicție cu principiile care se găsesc în Biblie. Din acest motiv, în calitate de creștini adventiști de ziua a șaptea, sistemul nostru educațional trebuie să se întemeieze pe o viziune creștină. Aceasta înseamnă că toate domeniile generale de educație, ca științele, istoria, moralitatea, cultura ș.a.m.d. vor fi predate din această perspectivă, spre deosebire de o viziune care o contrazice sau chiar o ignoră pe cea creștină. De asemenea, așa cum s-a spus mai înainte, dar merită să fie repetat: nu există „perspectivă neutră”; tot ce ține de viață, de realitate este văzut prin filtrele propriei viziuni asupra lumii, fie că aceasta a fost gândită în mod convingător și sistematic, fie că nu. Așadar, este esențial ca viziunea biblică să alcătuiască temelia educației creștine adventiste.



Studiu la rând:

Isaia 50–56

Evanghelizare, subcapitolul „Factorul determinant al succesului adunărilor de evanghelizare”

1. Cine și din ce motiv și-a făcut fața „ca o cremene”?

2. Cine și cui ziceau: „Îndoaie-te, ca să trecem peste tine!”?

3. Ce anume promite Domnul că nu se va muta sau clătina?

4. Ce li se promite străinilor care „se vor lipi de Domnul, ca să-l slujească”?

5. Care este motivul pentru care lucrarea Evangheliei are un succes atât de mic?



I. Privire generală

Nu putem petrece toată ziua analizând sau verificând dacă fiecare convingere pe care o avem este adevărată sau nu. Avem locuri de muncă, familii și responsabilități care, de obicei, nu ne permit să filozofăm „cu normă întreagă”. La un moment dat, în momentele de reflecție ale vieții noastre, ne stabilim un număr de principii pe care le considerăm adevărate. Acestea au un spectru larg de aplicare și, de regulă, tratează chestiuni de origine, sens, moralitate și destin. Împreună, ele formează viziunea noastră asupra lumii, iar aceasta devine apoi o lentilă prin care vedem lumea și procesăm, înglobăm sau testăm noi informații pe măsură ce le primim.

Acest studiu se concentrează pe nevoia de a transmite o viziune bazată pe Biblie. Ea este în contrast cu viziunea naturalistă sau materialistă (și anume, că nu există nimic supranatural și că totul, absolut totul, poate fi explicat și redus în termeni de fizică și chimie). La polul opus, în centrul viziunii biblice, nu este doar afirmația că există Dumnezeu, ci și că El este un Dumnezeu personal, care Se implică în creațiunea Sa. Puterea Sa creatoare explică universul material, inclusiv pe noi. Puterea Lui răscumpărătoare ne dezvăluie inima Sa, ne face cunoscute scopurile Sale de restaurare pentru univers și omenire și ne asigură viitorul. Concepțiile care se abat de la mărturia biblică pot foarte ușor să submineze valoarea umană. Putem vedea clar acest adevăr ilustrat în exemplul de mai jos.

II. Comentariu

Înțelegerea unui supraviețuitor al Holocaustului

„Viziunea asupra lumii” este una dintre acele sintagme despre care se spune că este foarte importantă. Dar, din moment ce putem să ne ducem zilele la fel de bine și fără să depindem în mod explicit de ea, există ispita de a crede că importanța ei este exagerată. Este adevărat. O plimbare cu un prieten cu care discuți despre cutare sau cutare lucru nu prea îți creează ocazia de a vorbi despre principiile primare ale logicii sau despre paradigmele etice ale competiției. Dar lăsați ca pașii să vă poarte pe Blutstrasse (strada Sângelui) ce duce la Memorialul Buchenwald din Germania, și apoi felul în care vedeți lumea va avea o semnificație înfrigorantă. Împreună cu alte lagăre de concentrare din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Buchenwald a fost parte a mașinării naziste de exterminare, care a avut ca scop uciderea evreilor, a disidenților politici, a romilor și a altor categorii „nedorite”. Să-l ascultăm pe Viktor Frankl, un supraviețuitor al Holocaustului, cum ne explică originea acestui coșmar: „Dacă aducem un om cu o concepție despre om care nu este adevărată, îl putem co-

rupe foarte ușor. ... M-am familiarizat cu ultimul stadiu al aceluia tip de corupție la Auschwitz, al doilea lagăr de concentrare în care am fost. Camerele de gazare de la Auschwitz au fost urmările supreme ale teoriei conform căreia omul nu este nimic altceva decât produsul eredității și al mediului său, cum le plăcea naziștilor să spună, al «sângelui și al pământului». Sunt absolut convins că toate camerele de gazare de la Auschwitz, Treblinka și Maidanek au fost în ultimă instanță pregătite nu într-un departament al vreunui minister sau altundeva la Berlin, ci mai degrabă la masa de studiu și în sălile de lectură ale filozofilor și oamenilor de știință adepți ai nihilismului.” – Viktor Frankl, *The Doctor and the Soul: From Psychotherapy to Logotherapy*, p. 27

Iată de ce este importantă viziunea asupra lumii. Ea poate modela o realitate în care lumina să devină întuneric și întunericul, lumină, în care răul este bun și ce e bun este rău (Isaia 5:20). Este o dovadă de naivitate și îngustime de minte să găsim o explicație pentru atrocități, numindu-i pe făptași „monștri” sau atribuindu-le vreun alt epitet dezumanizant, fără să ajungem la miezul problemei, și anume, de ce fac oamenii ceea ce fac. Mulți „monștri” din istorie și-au iubit soțiile și copiii lor, au spus glume cu prietenii, și-au legănat nepoții pe genunchi, râzând cu ei, și au continuat să se trezească în fiecare dimineață pentru a duce la îndeplinire atrocitățile zilei. Iată de ce este importantă concepția despre lume! Și iată și de ce răspunsul la întrebarea psalmistului: „Ce este omul, ca să Te gândești la el?” (Psalmii 8:4) trebuie să înceapă întotdeauna cu: „Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Geneza 1:27).

Există vreo religie sau vreun sistem filozofic care acordă o mai mare importanță vieții umane decât afirmația creștinismului că oamenii sunt purtătorii chipului Singurului Dumnezeu, creați de El astfel și iubiți de El? Acest adevăr atrage după sine convingerea că toți creștinii, inclusiv adventiștii de ziua a șaptea, sunt protectorii valorii și demnității rasei umane și ar trebui să țină piept vederilor concurente, manifestând o concepție înaltă cu privire la ce înseamnă să fii om.

Unii ar putea gândi că este o dovadă de grandomanie să crezi că demnitatea umană trebuie să fie apărată în modernul secol al XXI-lea. Dar societatea secularizată are dificultăți în a motiva valoarea omului conferită de Dumnezeu. Modelul de moralitate determinată de ce gândește majoritatea este ineficient în a limita răul. În cele din urmă, persoana sau persoanele care subscriu la această concepție morală vor conchide, în mod logic, că nu există nicio *obligație morală obiectivă* de a se potrivi cu majoritatea și fiecare poate face ce crede el că e bine sau fiecare „face ce-i place” (vezi Proverbele 21:2; Deuteronomul

12:8; Judecătorii 21:25). E normal ca regimurile sau oamenii răi să vină și să treacă; tulburător este faptul că vederile de bază despre lume care i-au modelat pot fi încă auzite la „masa de studiu și în sălile de lectură ale filozofilor și oamenilor de știință adepți ai nihilismului”.

Concepțiile despre lume și Legea

Mulți oameni ar fi de părere că ei susțin o concepție care sprijină o anumită formă de păzire a legii. Totuși, dacă concepția lor cu privire la respectarea legii este influențată în principal de codurile legale ale țărilor lor, s-ar putea să fie o diferență fundamentală între o înțelegere iudeo-creștină a legii și alte formule.

Dr. Joel Hoffman prezintă o diferență rareori menționată care există între Cele Zece Porunci și alte coduri legale. El prezintă o istorioară imaginară despre un adolescent conspirator care se gândește cum să-și asigure viitorul financiar, căsătorindu-se cu o femeie în vârstă bogată, pe care să o omoare și să suporte între șapte și doisprezece ani de închisoare. El cântărește consecințele: ar ieși din închisoare pe la aproximativ treizeci de ani, dar ar fi bogat pentru restul vieții. Decide că merită. Hoffman afirmă că nu există nimic în tot corpul de legi americane care să spună că cineva nu are dreptul să facă asemenea calcule. Nicăieri legea americană nu prevede că nu ar trebui să comiți crima, *chiar* dacă ești dispus să faci pușcărie.

Aici este punctul în care Cele Zece Porunci se evidențiază prin contrast, tocmai pentru că nu stabilesc consecințe specifice pentru nesocotirea lor. Ele sunt o *lege morală*, nu *legală*. Este drept că aceste porunci vor constitui mai târziu și codul de legi al poporului Israel. Însă poruncile ne spun ce să facem și ce să nu facem nu pentru a evita anumite consecințe specifice, ci pentru că Dumnezeu ne spune ce este bine și ce este greșit din punct de vedere moral, lucru pe care legea americană nu-l face (probabil, nici legile altor țări).

Noi, creștinii adventiști de ziua a șaptea, trebuie să transmitem generației următoare faptul că Legea lui Dumnezeu este unică. Deseori noi prezentăm Cele Zece Porunci ca un cod de legi pentru a-i „speria” pe tineri ca să fie ascultători, dar, făcând astfel, nu ținem seama de faptul că Legea lui Dumnezeu este un lucru foarte serios. Orice tiran nechibzuit poate să nascocască o lege dintr-un moft și să poruncească supunere oarbă prin pedeapsa cu moartea. În loc să îi motivăm pe oameni să asculte de Legea lui Dumnezeu, enumerând consecințele aspre, le putem transmite că este un privilegiu chiar și să *știm și să înțelegem* ce este Legea morală a lui Dumnezeu (și a universului). Și acesta este doar începutul. Este un privilegiu aproape dincolo de capacitatea de înțelegere să avem aceste principii și legi morale gravate de Duhul Sfânt în inima și în mintea noastră în așa fel încât să reflectăm caracterul Său, ca să nu mai vorbim de

numeroasele și extraordinarele binecuvântări ce rezultă de aici (Ieremia 31:35; Romani 8:4). Compară aceasta cu moralitatea foarte confuză a lumii și cu durezza care rezultă de aici. Iată de ce este potrivit ca oamenii să dorească să învețe legile lui Dumnezeu și viața lor să fie schimbată prin ele (Isaia 60:1-3; Mica 4:2).

III. Aplicație

De discutat:

1. Care sunt diferitele concepții din ziua de azi care lasă o ușă deschisă pentru ca răul și tirania să aibă un punct de sprijin în societate? Cum poate cineva să explice faptul că aceste concepții pot fi susținute de oameni care sunt foarte amabili și care, așa cum spune o vorbă, „n-ar face rău nici măcar unei muște”?

2. Frankl prezintă o definiție despre ce este omul și arată care este urmarea dacă o acceptăm: „Când spunem că omul este un automat cu reflexe, o mașină cu creier, un mănunchi de instincte, un pion cu impulsuri și reacții, un simplu produs al instinctelor, al eredității și al mediului, alimentăm nihilismul spre care omul modern este, în orice caz, predispus.”

În ce fel teoria evoluționistă susține această viziune periculoasă?

3. Concepția creștină susține o perspectivă înaltă despre umanitate. Iată mai jos două motive:

a) Noi suntem creați de Dumnezeu, prin urmare suntem ai Lui și trebuie să fim tratați potrivit cu criteriile Lui, și nu ale altcuiva (Isaia 43:1).

b) Noi suntem răscumparați prin sângele Fiului lui Dumnezeu și, prin urmare, valoarea noastră este de nemăsurat (Apocalipsa 5:9).

Menționează toate relele de care suntem afectați toți și fiecare, individual, și care cel puțin ar putea începe să fie rezolvate dacă cele două adevăruri biblice de mai sus ar fi înglobate în viziunea oamenilor asupra lumii.